Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Grundtvig, Svend Hersleb

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Grundtvig, Svend Hersleb (1850-12-23)

Citation: Grundtvig, Svend Hersleb: ”BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Grundtvig, Svend Hersleb (1850-12-23)”, i *N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling*, G. E. C. Gads Forlag, s. 504. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001991765-000-shoot-L0019917650000335.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Fra Svend Grundtvig til faderen.
Fysing ved Midsunde.
Lille Juleaften 1850.

Kjære Fader!

Uagtet det jo nu er meget længe siden Du fik Brev fra Din yngste Søn, — det sidste jeg skrev var den 17de September — saa stoler jeg paa, at Du ikke deraf har sluttet Dig til nogen Mangel paa kjærlig Erindring, hvad jo vilde være lige saa utaknemmeligt som unaturligt af mig. Det har naturligviis heller aldrig kunnet falde mig ind, at Du nu mindre kjærligt eller mindre stadigt end altid skulde tænke paa Dine fraværende Sønner; thi jeg kjender Dig jo som den kjærligste Fader, og veed jo ogsaa godt, hvor uhyre optaget Din Tid altid er og da især nu, mens Rigsdagen staaer paa; men jeg har dog saa smaat tænkt og haabet paa Muligheden af, at Du nu i denne s. 505Juletid kunde faae Lyst og Lejlighed til at lade høre et lille Ord fra Dig, hvad altid virker saa velgjørende paa Dine Sønner, der inderlig savne Dig, som vi vide, at Du savner os, og jo paa en Maade ere glade ved at vide det.

Vore politiske Forhold see jo nu atter saa forviklede og fortvivlede ud som nogensinde før; men jeg har lært af Dig, hvad Du har lært af et langt og møjsommeligt Livs Erfaring: at Haabet, trods det slette Ry hun har for at bedrage sine Tilbedere, dog er den bedste Veninde. Thi Haabloshed er Afmagt; men i et godt Haab og en god Villie til at gjøre det Lille man kan, for at dette Haab kan blive Virkelighed, deri ligger en Kraft, der — om end saa seent, som Tagdryp huler Steen — dog bringer os Maalet nærmere, om ellers noget kan det.

Til at see den mørke Side af en Ting, dertil behøver man slet ingen Øvelse eller Ulejlighed, den falder gjærne strax i Øjnene; derfor øver jeg mig i at fremdrage den lyse, og jeg troer virkelig at see en saadan lys Side af den mørke Sky, der hænger over vore Hoveder: Havde det gaaet saa glat som Berlingske meente med at »pacificere Holsteen«, saa havde maaskee den Sandhed endnu ikke kommet til at staae saa klart for vore Styrere, som den dog nu synes at gjøre: at hvordan det end gaaer med Holsteen, saa er Rigets Grændse der, hvor vi nu staae, og den maae vi see at holde mod alle aabenbare og hemmelige Angreb. Og at dette dog maa lykkes tilsidst, naar vi kun beholde Maalet fast for Øje og holde ud til det yderste, dette er mit Haab, som Øjeblikkets Skygger ej kunne bortjage.

Vel er det ikke stort bevendt med den Opmærksomhed, vi her kunne skjænke Tidens fredelige Gjerning, og maaskee det ogsaa tildeels er derfor, den endnu kun synes os saa ringe, men vi lægge dog Mærke til, hvad Talen er om; og saaledes har jeg da seet, at Folk i Kjøbenhavn er kommet forfærdelig i Harnisk, fordi de ikke mere skulde være nødte til at lade deres Børn døbe og confirmere, eller deres Ægteskab indvie af en christen Præst; ja, jeg har jo endogsaa med Forbauselse seet, at Folk, der ellers gjælde for at have sund Menneskeforstand, ikke kunne opfatte dette anderledes end som etslags Forbud mod Daab og Christendom, mod Ægteskab og al Sædelighed.

Hvor forargeligt dette end i Grunden er, og hvor ærgerligt det end maa være for dem, der have med Sagen at gjøre, og naturligviis derved vilde baade fremme den naturlige menneskelige Frihed og, om jeg saa maa sige, rense Templet: fjærne Forargelsen fra Guds s. 506Huus, — saa har det dog ogsaa sin uhyre latterlige Side, som Dumhed jo altid har. —

Du læste vel forleden Hauchs Stykke i »Fædrelandet«, der vel ikke indeholdt noget Nyt for Dig, da det egenlig ikke var andet, end hvad Du har sagt paa Prænt 100 Gange, kun oversat i det »moderne« Tungemaal, men som dog vist maa have glædet Dig som en varm, og man skulde troe: virksom, Fordømmelse af det hele bethlehemitiske Børnemord: det Store, som drives her i Landet; — men har Du saa ogsaa læst Langes lange »pædagogiske« Afhandling i samme Blad? [1)] Det er paa en Maade værdt at læse den, fordi Manden jo siger, og vistnok ogsaa selv troer, at han er ganske enig med Hauch. Men noget mere aandløst har jeg aldrig seet! Hauch maa vel sige: Gud hjælpe os for vore Venner o. s. v. —

Ja, tag nu tiltakke for dennegang, kjære Fader, med dette lille Livstegn fra mig og modtag Ønsket om en glædelig Juul og om et lyksaligt Nyaar for Dig og for Danmark fra

Din inderlig hengivne Søn:
Svend.